

Ніщо не згуртовує більше, ніж спільний ворог.
Ніщо не ріднить сильніше за одну, Богом дану
країну

У моїх батьків живе чотири сім'ї. Семеро дорослих, троє дітей та дві собаки.

Я навчилася готувати величезними каструлями та віртуозно мити посуд у кількох літрах води. Чистити зуби у столовій ложці води.

Знайома дала притулок 17 родичам. Снідають і обідають у три зміни. Сплять на зсунених стільцях та на підлозі. Миються день через два.

Шеф моєї сестри розмістив у себе 37 осіб, наймолодшому – 20 днів, а найстаршій – 90 років.

Львів прийняв майже 200 тисяч біженців.

Польща – понад мільйон.

Сьогодні сестра цілий день шукала безлактозне молоко, але в жодному магазині його не було. Жінка, яка стояла у черзі, торкнулася плеча:

– Дайте адресу. Завтра привезу, скільки потрібно.

– Але ж ми живемо в селі.

– Це не важливо. Безкоштовно привезу.

У селищі міського типу Калинівка (Броварський район) – кожен другий підприємець. Там знаходяться величезні теплиці, в яких вирощують ранні огірки та помідори. Кріп, петрушку, перець, баклажани та редиску. Один бізнесмен має справжню Голландію. Величезні плантації тюльпанів. До восьмого березня він зрізав усі до одного та роздав жінкам. Дівчаткам, дівчатам, матерям. А вчора по житлових секторах селища вдарили реактивною артилерією. Від його Голландії залишилася випалена земля.

Колега за три дні до війни проводила великий тренінг з етикету та моделювання поведінки. Після, під час вечери спілкувалася з усіма бажаними у неформальній обстановці. З молодими фахівцями та активними. З керівництвом та працівниками, які прийшли в компанію буквально вчора. Під час війни, коли застрягла із сином у практично зруйнованому місті, їй надійшло повідомлення від однієї зі слухачок. У ньому було кілька слів: “У мене в Тернополі трикімнатна квартира, ключ у сусідки. З Богом”.

Ми згуртовані і вже два тижні перебуваємо в одному загальному вагоні. За вікном поля, підліски, станції. Танки, сосни, прапори. Розбиті долі та міста.

У нас спільна мета та центр тяжіння. Загальні гени, цінності та сонні артерії. Повітря, вода, земля.

Ми п’ємо з однієї склянки та дихаємо з одного небесного резервуару. Не роздумуючи, знімаємо з себе теплий одяг і зігріваємо замерзлих. Ділимо кожен ковток кави та кожну гривню. Відкриваємо двері та серця. Молимося та стріляємо. Захищаємо та захищаємося.

Як стверджував один британський психолог – ніщо не згуртовує більше, ніж спільний ворог. Ніщо не ріднить сильніше за одну, Богом дану країну.